

CHƯƠNG BỐN

TÌNH SI HAI MỐI

Trong gian phòng của Trường Sơn ngoài chiếc giường còn có cái ghế đầu.

Trường Giang ngồi lặng yên nơi ghế, hai tay chống lên cằm, đôi mắt đăm chiêu nghĩ ngợi...

Hai hôm rồi Trường Sơn uống thuốc an thần, cơn bệnh có thuyên giảm, không còn nói lời ngớ ngẩn, song vẫn chưa nhận ra em!

Trường Giang khắc khoải lo âu cho sức khoẻ của anh. Tự thấy mình có trách nhiệm trong vụ này, vì đã để cho gia huynh nặng lòng lo đến nỗi mất trí.

Chàng nhìn anh trong lớp vải băng, lòng xót thương vô vàn. Nhớ lại buổi đó... nếu anh chàng không hy sinh ở lại chặn đánh bọn Hồ, chắc chắn chàng và Huỳnh Như đã bị quân của triều đình bắt. Nàng chắc phải chết, mà chàng cũng có thể bị chém đầu!

Xem thế mới thấy nghĩa trọng tình thâm giữa tình huynh đệ cao đẹp biết chừng nào?

Chàng bỗng nghĩ đến phụ thân...

Từ khi hai anh em chàng lãnh trách nhiệm hệ trọng ra đi nay là đã hơn nửa tuần trăng. Song thân chàng hẳn nóng lòng chờ đợi tin tức của chàng? Nhất là sau khi nhận được tin

không lành của DươngTrangTấn, chắc cha mẹ chàng càng khôn khổ lo âu lắm.

Chàng lại nhớ đến việc đại sự quốc gia... Chẳng biết phụ thân và các cận tướng định liệu thế nào? Tình hình phương Bắc mỗi ngày một trầm trọng, làm sôi động dân tình khắp nơi.

Gót chân của quân xâm lăng đã chà đạp trên nửa mảnh địa đồ, mà anh em chàng còn kẹt lại đây! Gia huynh thương thế chưa lành, thần trí chưa tỉnh! Còn chàng ngồi một chỗ bất lực trước cuộc diện, người như lên cơn sốt!

Không chịu đựng được những khôn khổ lo âu trong lòng, chàng rời ghế đến tì tay nơi khung cửa sổ nhìn trời.

Trời chiều gió hây hây thổi làm phe phẩy chiếc lá, rung động cành tre... tạo nên một điệu nhạc buồn.

Khung cảnh miền quê vô cùng tịch mịch. Nếu không nghe tiếng reo cười của hai đứa trẻ, cháu nội của DươngTrangTấn, có lẽ nơi đây trở thành một vùng đất chết!

TrườngGiang thở dài quay mặt vào phòng. Bất ngờ chàng thấy gia huynh ngồi tựa lưng nơi thành giường chăm chăm nhìn chàng...

TrườngGiang chưa kịp nói lời nào, bỗng nghe giọng nói thân yêu cất lên:

— Hiền đệ về từ bao giờ?

TrườngGiang mừng rỡ chạy tới nắm tay anh nghẹn ngào nói:

— Em về đây đã mấy hôm rồi, song hiền huynh không nhận ra em. Nay xem chừng căn bệnh của anh đã bình phục, em thật vui mừng khôn xiết!

— Hiền đệ chậm trở về đây khiến anh lo lắng!

TrườngGiang nhỏ nhẹ nói:

— Cũng vì sinh mạng của HuỳnhNhu nguy kịch mà em không trở về nhà Dương lão bá để họp mặt với anh ngay được, khiến anh lo lắng. Em thật có lỗi! Xin anh tha lỗi cho em.

TrườngSơn nghe nhắc đến HuỳnhNhu, liền hỏi:

— Nàng ấy đã thoát khỏi tử thần phải không đệ?

— Vết thương của nàng tuy chưa lành hẳn, song giờ đây không còn gì nguy hiểm nữa.

Chàng kể cho gia huynh nghe hết mọi việc xảy ra, ngay cả lời hẹn ước trăm năm với HuỳnhNhu cũng không giấu giếm.

TrườngSơn nghe qua sắc mặt tươi hẳn lên. Chàng thành thật nói:

— Nàng ấy là một bậc anh thư, đáng làm dâu nhà ta! Anh tin cha mẹ rất vừa lòng về tin tức này.

Sau câu nói chàng bỗng thở dài, tay mân mê chiếc khăn lụa trắng...

TrườngGiang tinh ý hiểu ngay cơ sâu của anh, thân thiết nói:

— Em nghe Dương lão bá kể về người ân của huynh cố tình không muốn cho huynh biết tung tích! Nhưng em có cách tìm ra tung tích nàng. Chỉ cần anh cho em biết thêm một vài chi tiết.

Đôi mắt TrườngSơn vụt sáng rực lên:

— Hiền đệ thật có thể giúp anh tìm nàng được sao? Anh biết lắm mà! Tài trí của đệ ắt có thể làm được những việc khác thường.

— Điều trước tiên hiền huynh cần cho em rõ dung nhan của nàng. Huynh chờ em một chốc nhé?

Chàng nói dứt lời phóng nhanh khỏi phòng. Một lúc không lâu chàng trở vào với giấy mực và bút lông trên tay, nói:

— Em cần phác họa chân dung của nàng. Xin hiền huynh kể lại cho em rõ những chi tiết.

TrườngSơn vụt nhắm mắt, nói giọng mơ màng:

— Mắt nàng đẹp như ngọc, cái miệng xinh như hoa hàm tiếu, sóng mũi thanh nhã tuyệt vời, đôi mắt... đôi mắt kỳ bí lóng lánh như sao trời...

Khi TrườngSơn mở mắt ra, TrườngGiang đã đứng bên cạnh anh với bức chân dung vừa phác họa và hỏi:

— Nàng có giống trong bức họa này chứ?

TrườngSơn cười nhẹ, lắc đầu:

— Không giống! Không giống! Nàng đẹp lắm chứ không như vậy đâu!

TrườngGiang lấy giấy khác vẽ lại. Một lúc trao bức họa mới vẽ cho anh, hỏi:

— Phải chăng đúng người trong mộng?

— Không! Anh đã bảo nàng đẹp lắm mà!

TrườngGiang lại vẽ bức chân dung khác. Đến lần thứ năm TrườngSơn bực mình, xẵng giọng:

— Anh những tưởng hiền đệ có thiên tài về hội họa, sao vẽ năm bảy lượt vẫn không ra hình bóng một người?

Bị quả trách TrườngGiang không giận, chỉ cười thâm trong lòng về thái độ của gia huynh. Chàng lui cui vẽ lại bức chân dung khác. Đến lần thứ mười TrườngSơn bỗng kêu lên:

— Đúng rồi! Đúng rồi! Hình hài đó chính là nàng! Hiền đệ ơi! Hãy tô điểm thêm đôi mắt! Đôi mắt của nàng giống như hai vì sao lóng lánh ngân quang, em à!

TrườngGiang nghe lời anh, tô điểm thêm đôi mắt của ân nhân bí ẩn của gia huynh.

Sáng hôm sau, sau khi trao chén thuốc cho anh, chàng hỏi thêm:

— Hiền huynh còn nhớ nơi hiền huynh tỉnh dậy thuộc phương hướng nào không? Nếu anh biết, nói em rõ. Hôm nay em sẽ đi dò hỏi vùng đó xem sao?

— Nơi đó là thôn LộcNinh thuộc đông nam ThanhHóa.

TrườngGiang xiết tay anh, nói lời hứa hẹn chắc chắn:

— Gia huynh yên lòng ở nhà tịnh dưỡng nhé? Chiều nay em sẽ có tin tức về nàng.

Chàng lên ngựa ruổi dong, mang theo bức chân dung của ThúyUyên. Mãi đến trưa chàng mới tìm thấy chòi tranh TrườngSơn trú bữa trước. Nơi đó là đồng không chẳng có dân cư, nên chàng phải tìm những làng kế cận hỏi thăm.

Lạ lùng là chẳng ai nghe biết gì về nàng mỹ nữ có tên ThúyUyên. Cũng không ai nhận diện được người trong tranh! Chiều tối TrườngGiang trở về nhà DươngTrangTấn với nét mặt rầu rĩ. Sợ anh tuyệt vọng, chàng an ủi:

— Anh chớ thất vọng! Ngày mai em sẽ đi hỏi thăm những làng xã xa hơn nơi đó. Nhất định sẽ tìm ra mà!

Nào ngờ ba hôm liên tiếp, tông tích của ThúyUyên vẫn chưa ra manh mối! TrườngSơn nói giọng buồn thiu:

— Thôi đi! Hiền đệ đừng khổ thân vì anh nữa! Nàng ấy ban ân mà không muốn mình đền đáp nên cố ý không để mình tìm ra tông tích đó thôi!

TrườngGiang không biết nói sao? Chàng ngồi ôm đầu một lúc vụt đập tay lên đùi một cái «bốp», rồi cười nói:

— Trời ơi, em thật ngu quá! Theo như huynh kể, nàng ấy là con nhà phú quý, hoặc con nhà quan, tất phải sống tại thị trấn. Em về miền quê làm sao tìm ra nàng được? Thôi thôi, ngày mai em quyết đem tin tốt về cho anh.

Chàng cười cười:

— Tạm thời huynh cho em mượn chiếc khăn tay của nàng.

TrườngSơn không hiểu ý em muốn lấy khăn tay của ân nhân mình làm gì, song không chống đối, đưa ngay khăn cho em.

Hôm sau TrườngGiang đi đến thị trấn ThanhHóa, ghé tiệm bán dụng cụ hội họa mua ít thứ cần dùng và gửi ngựa nơi đó, rồi đi tới chợ HươngThủy, là chợ mua bán sầm uất nhất ngay trung tâm thị trấn ThanhHóa.

Chàng bày các thứ hội họa ngay chỗ bán hoa. Bức chân dung của ThúyUyên cũng đặt lộ lộ trước mặt. Người đi chợ ai ngang qua đó cũng đều trông thấy chân dung của mỹ nữ. Chiếc khăn tay của nàng dính dưới chân bức họa.

Chàng nghĩ: «Đàn bà con gái thích đi chợ ngắm hoa. Nàng ấy có đi qua đây mà thấy người trong tranh giống mình, tất phải thắc mắc tò mò đến xem. Chừng thấy chiếc khăn của mình nhất định nàng không thể thờ ơ. Lúc ấy ta sẽ tỏ thật với nàng tình cảnh của gia huynh... Có lẽ nàng sẽ động lòng chịu cho anh của ta gặp mặt».

Chàng tưởng tượng sẽ gặp ThúyUyên nên lòng khoan khoái ngồi vẽ chợ hoa... Thỉnh thoảng chàng liếc mắt nhìn quanh xem có ai lưu ý đến tranh không?

Thật ra nơi mua bán kẻ qua người lại... Ai thấy tranh mỹ nữ cũng chú mắt nhìn vào rồi đi. Chẳng có gì đáng cho thiên hạ lưu tâm.

Đến quá giờ ngọ, thành linh có một cô gái độ 14,15 tuổi, ăn mặc theo kiểu người hầu nhà quan, xách giỏ đầy thức ăn rau cải đi ngang qua... Vừa trờ tới thấy bức tranh, nó sững sờ kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Chừng khi nhìn thấy mặt chàng, nó liền cầm đầu chạy biến.

Thái độ lạ lùng của cô gái làm TrườngGiang vô cùng thắc mắc. Nhưng cô gái đã mất dạng giữa rừng người! Chàng không còn cách gì chặn cô ta lại để hỏi thăm điều chi, nên chán nản không thiết vẽ nữa, lẳng lặng thu dọn các thứ ra về. Giờ ấy các bạn hàng đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc. Người đi chợ cũng không còn bao nhiêu.

Giữa lúc TrườngGiang đang loay quay thu xếp giá vẽ, bất ngờ thoáng thấy cô gái khi nãy trở lại, theo sau có một thanh niên ăn mặc theo kiểu gia nô phục dịch nhà quan.

Cả hai chạy tới làm lễ ra mắt chàng hết sức cung kính và đồng nói:

— Chủ nhân tôi kính mời công tử rảo bước đến tư dinh. Người có điều thừa lại với công tử.

TrườngGiang mỉm cười gật đầu, tỏ ý nhận lời. Tên hoẵng nô lệ làng dành ôm các dụng cụ của chàng. Cả ba rời khỏi khu chợ đi một lúc đến con đường vắng teo, thỉnh thoảng mới có một ngôi nhà.

Đương nhiên nhà vùng này chỉ dành cho giới phú hộ hoặc quan quyền.

Mút con đường hiện ra một tòa lầu các xinh xinh ngói đỏ. Nhà không to nhưng chu vi rào khá rộng, có ao sen, có nhà mát, có khu hoa viên... Cảnh trí thanh nhã của một chốn quyền quý cao sang.

Vào đến nhà TrườngGiang được mời đi thẳng lên tầng lầu. Người con gái hướng dẫn chàng vào một phòng thật trống trải, không vách, không cửa, hai bên đặt hai tấm bình phong chạm trổ rất tinh vi. Phía trước để trống, có lan can với hướng nhìn ra khu hoa viên.

Có lẽ phòng này là nơi để chủ nhân dùng trà buổi tối, vừa để thưởng gió ngắm trăng?

Mỗi lần có cơn gió thoảng qua mang theo cả hương thơm. Thật là một nơi thoát tục!

Trong phòng ngoài bàn ghế thanh lịch, còn có cây đàn tranh. TrườngGiang vốn là con người tao nhã. Cái thú chơi đàn chàng cũng rất ưa thích, nên chú ý ngay đến nhạc cụ.

Người tớ gái mời chàng ngồi, rồi vòng tay thưa:

— Kính mời công tử chờ ở đây. Tiện nữ vào trình với phu nhân.

TrườngGiang mỉm cười gật đầu. Người tớ gái chạy vút đi. TrườngGiang bỗng chú ý bức tranh lụa treo trên mặt vách duy nhất của gian phòng. Tranh vẽ một cảnh trúc có con chim Uyên. Nét vẽ tuy còn đơn sơ, nhưng không kém linh động, phía dưới có ký tên ThúyUyên, khiến chàng rúng động nghĩ thầm: «Người này quả có phong tư nghệ sĩ!»

Chàng đang nghĩ vẫn vơ... chợt nghe tiếng cửa mở thật nhẹ.

Một người từ phòng bên khoan thai bước ra... TrườngGiang chưa từng thấy người đàn bà nào có tướng đi sang cả như thế! Tuổi người này chắc vào khoảng tứ tuần, nét mặt hao hao giống hình hài ân nhân của gia huynh chàng tả lại mà chàng đã phác họa lên tranh. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

— Chẳng lẽ người này có cái tên ThúyUyên, là ân nhân của gia huynh ta?

Chàng còn đang lúng túng làm lễ ra mắt, người đàn bà đơn đả nói:

— Tôi rất mừng gặp lại công tử! Không ngờ sức khỏe công tử chóng bình phục như thế.

TrườngGiang biết người này nhận lầm mình với gia huynh, nên vội cải chính:

— Thừa phụ nhân, tiểu nhân chỉ là...

Nữ chủ nhân không để chàng nói dứt câu, nét mặt vô cùng trầm trọng:

— Hôm ấy sau khi băng bó sức thuốc thương thể của công tử, tôi buộc lòng phải cho người nhà đưa công tử ra đi một cách vội vàng, vì sợ bọn lính trở lại làm khó dễ. Con gái tôi vì quá ân hận việc cứu người mà không cứu đến tận cùng

nên ân hận sinh bệnh. Tôi cũng rất tự trách việc này, mà không biết dò la tin tức của công tử nơi đâu? Cũng vì hôm ấy công tử còn mê man nên tôi không có dịp hỏi thăm gia tư. Hôm nay bất ngờ gia nhân tôi gặp công tử ngoài chợ, thật may mắn cho gia đình tôi! Xin công tử vui lòng cho con tôi gặp mặt. May ra sau khi thấy công tử an lành, tâm bệnh của nó mới có hồi thuyên giảm.

TrườngGiang lại muốn đính chánh mình không là người bừa trước, nên ấp úng:

— Tiểu sinh... Tiểu sinh không phải...

— Lẽ nào công tử từ chối cứu một người đang mắc tâm bệnh trầm trọng hay sao?

Giọng nói của phu nhân đầy vẻ hờn mát khiến TrườngGiang không dám nói lời thôi, vội vàng thưa:

— Tiểu sinh cũng biết ít y học. Xin phép phu nhân cho tiểu sinh chẩn mạch tiểu thư xem sao?

NguyễnPhiKhanh phu nhân nghe chàng nói có biết y học, nét mặt vô cùng mừng rỡ. Bà hồi hả mời chàng đi theo bà đến gian phòng phía Tây.

Vừa bước vào phòng TrườngGiang phải giật nảy mình, vì quả thật người con gái nằm thêm thiếp trên giường giống như dung nhan anh chàng tả lại. Có điều sắc mặt bơ phờ hốc hác, hơi thở yếu ớt... Xem chừng cô nàng đau bệnh trầm trọng lắm?

Chàng hỏi vị phu nhân:

— Thưa phu nhân, căn bệnh của tiểu thư phát sinh từ lúc nào?

— Từ khi gặp công tử! Tức cách đây hơn nửa tuần trăng.

TrườngGiang nghe nói cũng lấy làm ngẫm nghĩ:

«Gia huynh chàng thấy mặt nàng này, về nhà đau bệnh tương tư! Còn nàng ta cũng ôm mối tình si với người nàng ra ân! Xem thế nếu không phải duyên nợ cùng nhau, làm gì có sự mê luyến sau một lần gặp mặt?»

Chàng thừa hiểu vị tiểu thư này cùng chứng bệnh tương tư như gia huynh, tuy có vẻ trầm trọng, song chẳng có gì khó trị, nên bình tĩnh nói:

— Tiểu thư mắc tâm bệnh. Tiểu sinh xin biên ngay toa thuốc an thần. Bệnh này chỉ cần trút cạn nỗi lòng với người đúng tâm sự thì cơn bệnh sẽ dứt ngay.

Chàng dẫn giải theo y lý một cách vô tư và quên tuốt «người đúng tâm sự» của bệnh nhân là gia huynh mình, mà hiện tại trong nhà này ai cũng nhận lầm là chàng. Nên chỉ sau khi nghe câu nói của chàng, Nguyễn phu nhân chúm chím cười. Bà sợ chàng trông thấy nụ cười của mình, nên vờ lục tìm trong ngăn tủ bàn viết lấy giấy bút mực ra trao cho chàng để kê toa thuốc.

Chàng ngồi nơi ghé cạnh chiếc bàn nhỏ ngay trong phòng biên toa thuốc vừa xong, chợt nghe tiếng rên khẽ của Thúy Uyên nên đứng bật dậy. Nguyễn phu nhân chạy a lại nắm tay con gái âu yếm gọi:

— ThúyUyên con! Người con cứu thương bữa trước đang đứng trước mặt con đó. Chàng đến thăm con đó.

ThúyUyên nghe mẹ nói, giật mình ngồi phắt dậy. Chừng thấy chàng trai hôm nào đứng sừng sững cạnh bàn viết, nàng chấn động tâm thần, ngã xuống giường bất tỉnh !

Nguyễn phu nhân thấy con gái ngất xỉu, đưa mắt kinh hãi cầu cứu TrườngGiang:

— Công tử! Xin công tử hãy cứu con tôi!

Không chần chừ, TrườngGiang bước gấp tới chân mạch cho nàng. Bất ngờ nàng tỉnh ngay và mở đôi mắt đẹp lóng lánh như sao trời, nói giọng xúc cảm bồi hồi:

— Thương thế người đã lành hẳn rồi sao? Thiếp những lo...

Nàng quá xúc động nghẹn lại không thể nói dứt câu, đôi mắt ngấn lệ. TrườngGiang không nỡ để nàng thất vọng, nên đành phải đóng luôn vai trò của gia huynh! Chàng nói:

— Tôi vì cảm cái ơn cứu tử của ân nhân mà quyết đi tìm tung tích ân nhân. Nửa tháng qua nhờ chiếc khăn tay của tiểu thư tôi biết được tên nên đi hỏi thăm cùng hết. Nay tôi may mắn tìm gặp tiểu thư để nói lời tạ ơn, tâm thần tôi mới nhẹ nhàng phần nào. Giờ đây được biết tiểu thư vì lo lắng cho tôi mà sinh bệnh, lòng tôi thật xốn xang vô vàn.

— Chỉ cần biết người bình an là thiếp vui mừng hết bệnh.

TrườngGiang nghe nàng nói lời tha thiết với gia huynh, bỗng chợt nhớ tới mối tình đằm thắm giữa mình với Huỳnh Như...

Hồn chàng nửa mê nửa tỉnh... nhìn Thúy Uyên mà có cảm tưởng như nàng mỹ nữ trước mắt là người yêu của chàng ?

Nhớ đêm nào nàng chết lịm trong tay chàng. Nhớ đêm nào nàng thoi thóp trước ngưỡng cửa thần chết, chàng ngồi một bên đau đớn xót xa... Nhớ đêm nào cả hai thề nguyện trọn đời một tấm tình chung, đổi trao kỷ vật...Thời gian tuy không bao lâu, song Trường Giang có cảm tưởng như một thế kỷ trôi qua.

Chàng ngồi lặng yên bên giường, hồi nhớ đến những ngày kỷ niệm cùng người yêu nơi quán trọ bên đường... Tai chàng như còn nghe văng vẳng lời thỏ thẻ của Huỳnh Như kể lại khoảng đời đau thương của nàng... Mắt chàng chợt trông thấy nàng vũ nữ kiều mị hí lộng hoàng cung chiều nào... Sắc mặt chàng lúc bấy giờ như kẻ si tình ngẩn ngơ ngẩn ngơ...

Thúy Uyên ngồi trên giường cũng dạt dào với muôn ngàn cảm xúc...

Nguyễn phu nhân đã rút lui từ bao giờ, để lại gian phòng thật im lìm, không nghe tiếng gì ngoài nhịp tim và hơi thở của hai kẻ tương tư không cùng một mối này!

Một lúc thật lâu Trường Giang bỗng nói bằng một giọng mê sảng:

— Một ngày xa cách nàng tôi có cảm tưởng như ba mùa thu không gặp nhau. Nàng có thấu rõ tình tôi không? Nàng có biết tôi không quên kỷ niệm của chúng mình không?

Chàng đang đóng vai trò của gia huynh trước mắt Thúy Uyên, bỗng quên lũng tưởng mình đang trò chuyện cùng người yêu Huỳnh Như!

Câu nói diễm tình của chàng phát ra trong lúc này không khác gì mùi hương thuốc bổ, giúp cho Thúy Uyên vốn đau bệnh kiệt quệ mấy hôm bỗng có sức mạnh phi thường!

Nàng tuột khỏi giường đến gần tủ bàn trang diễm lấy ra một vòng ngọc thạch xanh biếc trao cho Trường Giang, rồi trang trọng nói:

— Thiếp họ Nguyễn tên ThúyUyên, phụ thân tên gọi NguyễnPhiKhanh, phũ mẫu là Trần Thị¹. Nếu chàng đã có tình thắm thiết cùng thiếp, xin hãy nhận vật này.

Lúc bấy giờ TrườngGiang mới tỉnh mộng, không nhớ mình đã nói lời gì? Tay chàng cầm chiếc vòng ngọc của ThúyUyên mà trong dạ hết sức hoang mang.

ThúyUyên nhìn thấy thần sắc chàng ngẩn ngơ ngơ ngẩn, nghĩ làm chàng quá xúc động, nên nhắc nhở:

— Xin chàng hãy trao cho thiếp kỷ vật làm tin. ThúyUyên này quyết một lòng chờ đợi ngày chàng đưa cha mẹ đến cầu hôn. Tuy mới gặp nhau, nhưng duyên nợ đôi ta chắc đã hẹn từ kiếp trước, khiến cho chàng và thiếp đã có tình gắn bó.

TrườngGiang nghe nàng nói, đứng chết đĩnh một lúc, mới gượng gạo nói:

— Tôi họ Nguyễn tên TrườngSơn, phụ thân là Nguyễn TrườngHân, vốn giòng võ tướng, quê ở TràngAn, hiện lập nghiệp ở MườngLai cận biên thùi LãoQua.

Chàng nói mà trong lòng rối bời, không biết lấy vật chi trao đổi với nàng?

Thời bấy giờ trai gái lén lút yêu nhau hay trao đổi kỷ vật để làm tin. Chàng đã đóng vai trò gia huynh mình, bây giờ không thể nào để cho lỗ dờ. Nhưng giữa lúc bất chợt này biết lấy chi trao cho nàng?

Chàng mò mẫm trong túi áo mình, bỗng moi ra một túi gấm nhỏ, mới sực nhớ đó là túi gấm của HuỳnhNhu để cây trâm vàng bên trong khi trao cho chàng.

¹ NguyễnPhiKhanh tức NguyễnỨngLong lấy con gái của TrầnNguyễnĐán tên là TrầnThịThái.

Trong lúc khẩn trương không kịp nghĩ suy, lại cũng muốn cho duyên nợ của anh thành tựu, chàng không chần chờ, mở túi gắm lấy cây trâm trao cho ThúyUyên rồi nói:

— Đây là bảo vật quý nhất của tôi, xin gửi nàng để làm tin. Tôi về nhà sẽ trình lại với song thân việc nhân duyên của chúng ta. Có điều phận làm trai nợ nước chưa trả, xin nàng nán lòng chờ đợi ngày dẹp được triều Hồ và ngoại bang, lúc ấy đôi ta mới kết hợp duyên tình.

ThúyUyên nhận cây trâm với nỗi xúc động mãnh liệt. Nàng nghẹn đi một lúc mới nói ra câu:

— Cây trâm này xem như người bạn tình của thiếp trong khi chờ đợi ngày nên duyên cùng chàng.

Hai người nói đến đây NguyễnPhiKhanh phu nhân trở lại với con hầu tay bưng cái khay có chén thuốc khói bay nghi ngút.

Nguyễn phu nhân thấy con gái ngồi tỉnh táo trên giường tiếp khách, trong lòng vui vẻ lắm. Mấy ngày trước đó nàng nằm liệt giường như kẻ sắp chết. Giờ đây thuốc chưa uống mà bệnh đã khỏi!

Thế mới biết cơn đau của ái tình chỉ có thuốc ái tình mới trị liệu được!

Bà biết chén thuốc này giờ đối với con gái là thừa, song vẫn đưa cho con, âu yếm nói:

— Thuốc này chính công tử biên toa khi nãy. Mẹ sai chúng nó đi hốt thuốc gấp cho con. Con hãy uống để làm vui lòng công tử.

ThúyUyên cảm động bụng chén thuốc uống một hơi, lúc ngẩng mặt lên đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn TrườngGiang với vẻ cảm kích tột cùng.

TrườngGiang rúng động trước ánh mắt thu hồn của nàng, hốt hoảng quay mặt ra cửa sổ.

Con tim của chàng đã dâng trọn cho HuỳnhNhu thì chàng không có quyền để lòng xúc động trước người con gái nào khác, dù biết rằng đó chỉ là vai trò yêu đương tạm bợ thay cho anh.

Thấy bốn phận đến đây đã tròn, chàng cáo từ Nguyễn phu nhân và ThúyUyên.

Nguyễn phu nhân lưu luyến giữ chàng lại, nói:

— Công tử ở lại dùng cơm, cũng để tôi giới thiệu với phu quân tôi và trưởng nam tôi. Họ còn làm việc trong triều, nhưng chắc cũng sắp về đến nhà.

TrườngGiang nhìn trời thấy đã xế chiều. Một ngày sắp tàn, gia huynh chàng trên giường bệnh hẳn đang mỏi mòn trông đợi chàng trở về. Lẽ đâu chàng còn trì hoãn ở lại đây? Và lại cực chẳng đã chàng phải đóng vai gia huynh để chữa bệnh cho ThúyUyên, chớ chàng nào phải người yêu của nàng mà trình diện trước phụ thân hay gia huynh nàng?

Chàng nghĩ thế, nên cương quyết chối từ:

— Xin phu nhân tha lỗi cho tiểu sinh về tội bất tuân. Cũng vì nhà xa, tiểu sinh cần phải lên đường trước khi trời tối. Xin phép phu nhân cho tiểu sinh được trở lại vào dịp khác.

Nguyễn phu nhân thở ra, tỏ vẻ tiếc rẻ, bỗng nhiên hỏi:

— Công tử quê quán ở đâu? Có thể nào cho tôi rõ lệnh tôn là ai?

Sở dĩ đến phút chót Nguyễn phu nhân mới hỏi thăm thân thế của chàng, vì khi bọn gia nhân tìm gặp TrườngGiang ở chợ đưa về nhà, bà quá vui mừng, không thắc mắc chi về chàng trai xa lạ mà con gái bà ôm mỗi tương tư. Bà không gấp hỏi lai lịch, mà chỉ mong sao người ấy cứu con bà qua cơn đau bệnh. Hơn nữa lần này gặp lại chàng, bà mới thấy rõ người ky mã bà cứu bữa trước có hình hài cao đẹp, dung mạo tuấn tú, lời lẽ cử chỉ chứng tỏ con cái nhà quý tộc, bà rất đẹp ý, nên không thắc mắc tìm hiểu về chàng. Giờ chàng nói lời giã từ, tất nhiên bà cần biết rõ thân thế nên mới lên tiếng hỏi.

TrườngGiang cung kính đáp:

— Tiểu sinh họ Nguyễn, tên TrườngSơn, phụ thân tên NguyễnTrườngHân vốn dòng võ tướng, quê ở TràngAn.

Cái tên NguyễnTrườngHân vừa nói ra, NguyễnPhi Khanh phu nhân giật nảy mình. Bởi bà còn lạ gì vị tướng này lừng danh khắp xứ từ đời Trần ThuậnTông, mà mấy năm gần đây rút lui về mạn rừng núi ra mặt chống triều đình vô cùng quyết liệt.

Chồng bà là quan Hàn-Lâm học sĩ NguyễnPhiKhanh và trưởng nam NguyễnTrãi sở dĩ còn ở lại phục vụ cho triều đình hiện hữu vì họ là kẻ sĩ, thấy bọn Hồ quá dốt nát, không muốn chúng làm thầy dạy cả một thế hệ trẻ đang lên, nên đành phải ra chấp chương quyền hành của HồHánThương đề cử, hầu cứu dân tộc thoát khỏi cái họa ngu xuẩn của bọn chóp bu đương quyền .

Cho nên tuy họ làm quan tại trào, nhưng với phe chống đối họ rất trọng vọng, dù không dám công khai. Cũng vì vậy mà hôm trước ThúyUyên và phu nhân che chở cho Trường

Sơn thoát sự lúng búng của binh Hồ, rồi sau đó phải lên đưa chàng ra đi.

Nghe thân thể của chàng, Nguyễn phu nhân tươi ngay nét mặt. Bà hỏi thêm:

— Công tử nay được bao nhiêu tuổi?

— Thừa tiểu sinh 21.

Nguyễn phu nhân nhủ với mình:

«— Thúy Uyên 16, nhỏ hơn người này 5 tuổi. Thật là tốt!»

Có thể nói bà là người mẹ rất nuông chiều con gái, lại có tư tưởng canh tân, muốn cho con được kết hôn với người nó yêu, chớ không câu nệ lễ giáo nho phong. Bởi thế khi này bà cố ý để cho cả hai tự do tâm tình, ước hẹn trăm năm².

Không nghe chủ nhân hỏi gì thêm, Trường Giang chấp tay xá chào lần chót, sau khi giao tặng Thúy Uyên bức chân dung của nàng.

Nguyễn phu nhân tiễn chân chàng xuống lầu. Thúy Uyên đưa mắt theo dõi người yêu khuất nẻo hành lang, tay mân mê trân vàng, lệ long lanh khoé mắt...

* *

² Cũng nên biết Bà Trần Thị Thái con gái ông Trần Nguyên Đán vốn dòng tôn thất chính của nhà Trần, lên lút yêu Nguyễn Ứng Long (Phi Khanh) một hàn sĩ và có thai (Nguyễn Trãi) là bà đã có tư tưởng tự do tình ái, trái với luân lý dân tộc, vừa trái với gia pháp họ Trần (Trần Thủ Độ đặt ra) chỉ được kết hôn với người cùng họ.

Trường Sơn ngồi yên lắng nghe em kể lại cuộc gặp gỡ với Thúy Uyên không bỏ sót một chi tiết hay một lời đôi thoại nào! Chàng xúc động nói:

— Anh không ngờ nàng dành cho anh tâm tình sâu đậm như thế. Nghĩ cũng kỳ lạ! Trong khi anh ôm mối si tình vị ân nhân của mình, thì nàng lại đau bệnh tương tư vì nhớ tưởng kẻ nàng ra tay cứu tử! Xem thế cái duyên nợ này cao xanh đã an bày.

Chàng ngừng một lúc nhìn em nói giọng hết sức chân tình:

— Duyên tình của anh êm đẹp phải kể công ơn hiền đệ. Từ lâu nay anh luôn khâm phục đệ là người quyền biến, có thể định liệu mọi việc để đi đến kết quả. Như chuyện này thì quả thật anh không tưởng tượng được hiền đệ có thể tìm ra ân nhân bí mật của anh, lại còn dàn xếp cuộc hứa hẹn trăm năm! Em đáng được anh bái phục lắm.

Trường Giang cười dòn, nói giọng khôi hài:

— Nhưng em đã hẹn với nàng ấy chờ khi đất nước thanh bình mới kết hợp duyên tình. Hiền huynh đồng ý chứ? Em chỉ lo anh trách thềm em sao quá ác, kéo dài thái gian hội ngộ với giai nhân!

Trường Sơn cười hề hề, rồi nghiêm giọng nói:

— Anh quyết nối nghiệp cha, ông... chọn cuộc đời vẫy vùng trên yên ngựa. Đương nhiên mối tình si đành phải giấu kín. Chờ ngày dân ta dẹp được triều đình thói tha kia, lúc ấy anh mới tính chuyện lứa đôi. Hiền đệ thay anh hẹn với nàng như vậy là đúng ý anh lắm!

Ngẫm nghĩ một chốc chàng tiếp:

— Cái may là hiền đệ thay anh giáp mặt nàng. Chớ như anh là anh trong lúc đó, chưa chắc đã nói được lời gì cảm động được lòng nàng. Bởi anh là hạng võ biên ăn nói vụng về, làm sao nói được lời văn vẻ của kẻ sĩ như đệ?

TrườngGiang cười nhẹ, an ủi:

— Nàng yêu anh ngay từ đêm anh nằm chết trong vườn nhà nàng, đâu cần phải nghe anh nói lời nào?

TrườngSơn lại nói:

— Nếu không có hiền đệ thay anh thì làm sao chẩn bệnh cho toa? Ví như nàng có mắc bệnh trầm kha, anh chỉ biết lấy mắt nhìn trơ.

TrườngGiang cười khì, cải chính:

— Quả thật em có ra tài biên toa thuốc. Nhưng nói thật, thuốc chưa uống nàng đã dứt bệnh rồi!

Thấy gia huynh có vẻ không tin lời mình, TrườngGiang nghiêm giọng:

— Nàng chỉ tương tư anh mà sinh bệnh, chớ nào có đau yếu chi đâu? Gặp em, nàng tưởng lầm là anh, lại thấy em lành lặn không băng bó thì ngỡ thương thế anh đã lành, nên nổi vui mừng làm nàng hết bệnh. Như vậy nào phải do thầy thuốc hay?

Thấy anh cứ mãi thắc mắc nghĩa ân với mình, TrườngGiang nói khôi hài:

— Bao phen em mở miệng toan cải chính em chỉ là đệ của huynh, nhưng Nguyễn phu nhân chẳng để em có dịp cải chính. Rồi nàng lại ngất xỉu, em đành phải nhận bừa vai trò của anh. Báo hại em phải hy sinh cây trâm vàng của Huỳnh Như. Ngày sau gặp lại HuỳnhNhư, em không biết phải giải

thích sao đây? Giả như nàng có nổi trận lôi đình với em, anh nhớ can thiệp đó nhé?

TrườngSơn nói giọng tự nhiên:

— Để anh ra hiệu kim hoàn đặt làm cây trâm khác trả lại cho hiền đệ.

— Thôi anh khỏi ra hiệu kim hoàn chi cho phiền phức.

Chàng nói mà trong bụng tức cười gia huynh mình sao quá vô tư! Cây trâm của HuỳnhNhu mới có giá trị đối với chàng. Chứ như chàng có một vụn cây trâm khác thay thế cũng đâu có ý nghĩa gì sánh với kỷ vật trao hôn?

Chàng bỗng sực nhớ tới chiếc vòng ngọc của Thúy Uyên, nên cho tay vào túi áo lấy ra trao cho anh và nói:

— Còn đây là kỷ vật của nàng trao cho hiền huynh. Hiền huynh hãy giữ lấy.

TrườngSơn đón nhận vòng ngọc xanh biếc, nhỏ nhắn, tưởng tượng cườm tay nõn nà của nàng trong đó... lòng ngất ngây đưa lên môi hôn.

TrườngGiang thấy vẻ si tình của anh, chúm chím cười. Tự nhủ:

— «Những con người tung hoành trên yên ngựa là những con người đa tình nhạy cảm nhất».

Tối đêm đó hai anh em trò chuyện đến thâu canh mới ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau cả nhà đang yên giấc, bỗng có một tên gia binh của NguyễnTrườngHân từ MườngLai tới gõ cửa nhà DươngTrangTân tìm hai vị tiểu chủ trao mật thư.

Hai anh em Trường Sơn bàng hoàng nhận được tin của cha như vậy:

«Bọn Hồ bắt lực để quân ngoại bang chiếm cứ khắp nơi. Thăng Long thất thủ! Tình hình vô cùng khẩn trương. Hai con phải trở về gặp cha tức khắc. Thân phụ».

Thư không chữ ký, song dưới cuối thư có in dấu hình trang trại MườngLai.

Trường Giang nhìn anh phân vân hỏi:

— Gia huynh nhắm có thể đi ngựa được chưa?

Trường Sơn gật đầu, cười nhỏ:

— Dù không đi lên ngựa được, mà nhận lệnh của phụ thân anh cũng phải về nhà chứ? Chẳng lẽ anh nằm vạ nhà Dương lão bá mãi hay sao? Hiền đệ an tâm! Bữa nay anh đã khá lắm rồi.

Trường Giang vui mừng nói:

— Nếu thế để em sửa soạn hành trang. Chúng mình lên đường ngay.

* * *